

ABDÜLKADİR GEYLANİ HAZRETLERİ

ROMAN

KÖM KAPISI

KÜBRA DEMİRAY

KÜN KAPISI
Abdülkadir Geylani Hazretleri
Kübra Demiray

TİMAŞ YAYINLARI | 3262
Edebiyat Kitaplığı-Roman | 160

EDİTÖR
Seval Akbiyık

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

Kapakta kullanılan görsel Nacer Khemir'in
Bab'aziz filminden alınmıştır.

1. BASKI
Kasım 2013, İstanbul

2. BASKI
Ekim 2019, İstanbul

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
f t i timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3
Baha İş Merkezi A Blok Kat:2
Avcılar / İstanbul
Telefon: (0212) 412 17 77
Matbaa Sertifika No: 44451

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Birinci Bölüm
HAKK'IN ESRARI BİLLURLAŞIR

VEDA DEMİ

21 Zilkade 560

O gün havada yalnızca gurbet kokusu vardı.

O gün arzla sema arasında şahit melekler vuslat müjdesini nurla taşıyorlardı.

O gün kalbim cevabını verirken ben seyrediyordum. Bazen kalbin cevabı benden öncedir.

O gün...

Güzel yüzlü, vakur bir genç çıkageldi. Meclisimizi, hususiyetle beni selamladı.

“Ben ramazan ayıyım, sana takdir olunanı bildirmek üzere geldim. Bu son birlikteliğimiz...”

İdrak anım genişledikçe olanı biteni seyrediyordum. Kalbim sürurla hüznün arasında gidip geldi...

Hoş sohbetiz. Ali bin Hiti, Necip Sühreverdi, Ebu'l-Hasan Cevsiki, oğlum Abdülvehhab beraberiz.

Kalbimin cümleleri suretlendi, kanatlandı. “Ölüm meleği, Musa aleyhisselama geldi, elinde bir elma vardı. Elmayı Musa aleyhisse-

lama koklattı. Bu kokuyla onun ruhunu aldı. Hepsi böyledir. Allah katında derecesi yüksek olanın ruhu en kolay, en güzel halde alınır.”

***

Artık seher vakitlerine kadar ocak yanmıyor... Kalan son külleri seyrettim. Taşlığa çıkmak keyifli oldu. Abdürrezzak görünmüyor. Saman yastıkla minderi getirip yatağımı hazır etti, beni yerime yerleştirdi. Allah ondan ve cümlesinden razı olsun.

Cennetten giyinip kuşanıp da gelmiş bir bahar. Nehrin esintileriyle çölün esintileri karşılaştı. Bu bahar ondan güzel, aşılınmış iklimlerden demlerden mürekkep... Doksan yılın kemali var bu baharda...

Subbuhun Kuddusün Rabbüna ve Rabbü'l melaiketi ver-ruh.

Afif'e seslendim. Hokkamı divitimi istedim.

Karşımda, huzurda... Yazı takımını almış, bekliyor. Eh o da kemale erecek yaşlara değdi. Hâlâ güzel, delikanlılık çağının civanmertliğine kırk yaşın peygamberî ışığı indi. Dimdik ayakta, beyaz sarığının üzerine haki mercan karışımı güzel bir kuşak dolamış, eğildi, iki eliyle yazı takımını uzattı. Sol elinin başparmağının üzerindeki siyah beni o an fark ediyorum, gözleri gibi simsiyah değil kestane karası. Hokkayı diviti özenle bırakırken ellerinden tuttum, sol bileğini kavradım. Şaşırdı, elimi öperken duyduğu sürur ve muhabbetin yerine şaşkınlık ve hayâ aldı. Sağ elimin başparmağını tam beninin üzerine koydum, okşadım, “Allah seni iki cihanda aziz kılsın, bu elleri Efendimiz Muhammed Mustafa aleyhissalatüvesselam tutsun, Rabbim bu elleri güzel amellere şahit kılsın,” diye dua ettim. Bu kez katmerli bir sürur, ebedi bir saadetle elimi öpmek istedi. Müsaade etmedim, o yine de bir yolunu bulup ellerimi kavradı, bu kez hürmet edasıyla değil cezbeye tutulmuş bir muhabbet rengiyle kokusuyla ellerimi öptü, sımsıkı kavradı.

“Bu kez sen yazmayacaksın, müsaade senindir, vaktin kıymetlidir oğul,” deyip gönderdim.

Hem medresenin hem tekkenin sohbet kayıtlarını genelde Afif tutar. Zaman zaman Abdürrezzak...

Mektuplarımı Abdürrezzak'a yazdırırım.

Bu kez ne mektup ne evrak yazılacak. Bir icazetle, vasiyetim beni bekler.

Müsaade verilmiştir, ben Hakk'a vasıl olunca medresenin ve tekkenin sorumluluğu Abdülvehhab'a tevdi edilecektir. Bu katidir. O ki zahir batın kemâlâtın müjdesini almıştır. Sırrı buna şahittir. Hem Cemal hem Celal tecellilerine aynadır. Hoş sohbettir, neşelidir ki bu meclis onu sever. 543 yılında yirmi yaşlarında yerime ders verirken zamanla fıkıh, hadis nevinde fetvalar vermeye başladı.

Meclisteyiz, sohbet demi. “Ehlibeyt hakkında ne dersin?” diye sordular. “Benim gözümü kör ettiler,” latifesiyle meclisi hoş dem eyledi. Gençliğinin üstü... Zekice hoş bir hakikati dillendirmişti...

***

Titrek cızırtılar dolaşüyor kâğıdın üzerinde:

“Faide meyvam oğlum!

Sana vasiyet etmeye beni vasıta kılan Cenab-ı Feyyaz-ı Mutlak hazretlerine itaat eyle.

Bizim yolumuz Kur'an-ı Azimüşşan, sünnet yani emr-i nebeviye, ehadis-i Muhammediye, elin cömertliği, kalbin selameti, ezaya tahammül, alabildiğine bir zorluk üzerine bina edilmiştir.”

***

Abdürrezzak çıkageldi, Afif haber vermiştir. Yazı takımını istediğimi görünce telaşa kapılmıştır. Bugünlerde hepsi üzerime titriyor, sık sık rahatsızlanıyorum.

Ömür dediğin gelip geçiyor...

“Benim her şeyim müsaade ile, yemem içmem ve ki evlenmem!

Resulullah aleyhissalatüvesselam bana, evlen deyinceye kadar evlenmedim. Evlenmek istiyordum fakat vaktimi israf ederim düşüncesiyle evlenmeye cesaret edemiyordum. Ne zaman ki izin geldi, Allah bana gönlümü hoş edecek hanımlar gönderdi.

Evlat babanın sırrıdır, derler.

Sırrımı taşıyan evlatlarım oldu.”

İçim konuştuğça konuşmuş, dalmışım.

Abdürrezzak, gözümün nuru, faide meyvem oğlum beni izliyor, yüzü tebessümlü. Sık sık rahatsızlansam da dinçliğim hoşuna gidiyor.

Abdürrezzak her halimde yanımda, son hac yolculuğumda bana refakat etti, pek çok şeyin şahididir. Ona en sevdiğimiz şey sanırım namaz oldu, halimizden kalan da cömertliği... Seslendim:

“Abdürrezzak, yine beni mi seyredersin?”

Geldi, önüme diz çöktü; muhabbetle, merhametle ellerimden tuttu. Sevgi güzel şey de merhamet bir başka...

Alıp kokladım Abdürrezzak'ı. Allah sevgililerinin kendine has kokuları vardır, bu kokudan bilirler birbirlerini. Evladım diye değil, bu kokunun kutsiyetiyle kokladım onu. Yakub aleyhisselamın oğlu Yusuf'un gömleğini koklaması da uzaklardan onun kokusunu alması da bu kabildendir.

O da bir şeyler hissediyor. Vuslat güzel, ölüm hep acıdır insanogluna...

Gözlerinde sorular var, sorulardan ziyade hüznü, bir çocuk hüznü...

“Derdin nedir bakalım?”

Ses vermedi.

“Ne istersin?”

“Yine anlatsan ceddimizin topraklarını, memleketimiz Geylanı, seni, bizi...”

Bu bizim masalımızdı, topraklarımızı ailemizi anlatmak...

Kendimi anlatmam çok hoşlarına giderdi. Bu mutluluğu, huzuru ben baba olunca daha iyi anladım.

Çocuklarımın ve benim gerçek bir masalımız vardı. Havadan sudan, etten kemikten, nefesten ve sevgiden bir masal... Cinleri perileri, melekleri, nebileri resulleri, Kafdağı sakinleri; cenneti,cehennemi, arafı olan bir masal!

Sanırım bu masalı bir kez daha anlatmak istiyorum, belki son kez? Hem de şu titrek, yorgun sesimle... Nereye kadar giderse? Bu masalın bir de adı vardı:

Bizim Güneşimiz Batmaz

Ben Cilanlıyım, ismim Muhyiddin, şöhretim dağ başlarında

Ben Haseniyim, mihda makamım, ayaklarım ricalin boynunda

MEMLEKETİM

Dağlıktı bizim oralar; bulutlu, yağmurlu, hep yağmurlu. Dağların eteğinde yemyeşil pirinç tarlaları vardı. Hasat zamanı dizine kadar suya giren işçiler, bu yağmurlarla iyiden iyiye şifayı kaparlardı. İnsanlarımızın eklem ağrıları eksik olmazdı. Saye Nine'nin kapısı kalabalık olurdu yağmur sonrası zamanlarda. Şifa hatundu onun bir adı. Ağzı hayır dualıydı, namazlıydı, kalp gözü açıktı, nefesi de nazarı da tesirliydi. Şifa dağıtırdı. Balık sarardı ağrılı eklemlere, zeytinyağıyla ovarıdı ağrıyan yerleri. Yağmurlar gibi ağrılar da şifalar da devamlıydı burada.

Yine yağmur vardı, yine dağların zirvelerini sümbüli bulutlar kaplamıştı.

Bu odayı seviyorum.

Küçük penceresinden en dingin en taze ışıklar girer hayatımıza, halının en güzel renkleri bu ışıkla şehrayin düzenler de güzellik, huzur okunur...

Yataklığın önündeki darı, buğday çuvalları annemin elleriyle nakşettiği Horasan işlemeleriyle örtülüdür.

Bu odadaki her şey duvarıyla, tavanıyla, zeminiyle, kapısı bacası kovuğuyla bir âlemdir bana... Her çizginin, desenin, yarığın,

çatlağın, kovuğun hikâyesini bilirim. Hikâyesi olmak, hayatı olmak demektir bu sebeple...

Nerede fare deliği var, kedimiz Sayyad nerede miskin miskin uyur, sonra da bıyıklarının pusulasında nasıl iz sürer, cevval bekler, fare yakalar, en çok bunları bilirim.

Cennetin gölgeleri olduğunu düşlerdim; bu oda, evimiz, cennetin gölgelerinden biriydi...

Babam yine rüyasını anlatıyordu anneme, anlatırken hep bana bakıyordu. “Bu evlat bize hem müjde hem emanet,” diyordu.

Annem bu rüyayı defalarca dinlemişti. Ama ilk kez dinliyormuş gibi heyecan ve hayranlıktı sessizliği.

Babamın sesi kulaklarımda, kalbimde:

“Yakaza haliydi...

Resulullah aleyhissalatüvesselam, sahabe-i kiram, evliya hazeratı oradaydı. Efendimiz, bana dönüp ‘Ey Ebu Salih! Allah-u Teâlâ bu gece sana kâmil ve derecesi yüksek bir erkek evlat ihsan etti. O benim oğlumdur, sevdiğimdir, derecesi yüksek velilerden olacaktır,’ demişti. Ortada hiçbir alamet yoktu, sen hamile bile değildin.”

Annemde tebessüm en derin lisandır, arz-ı haldir.

Annem beni seyretti, yüzündeki tebessümle ışıdı cümleleri:

“Ben nasıl güzelleşmişim ona hamileyken. Hem de o yaşım-da...

Bana her şey kolaylaştırılmıştı. Ya doğduğunda ne garip halleri vardı. Ramazanın ilk günleriydi, sütümü almıyordu. Emmeyecek sanmıştım. Sütten kesildi, hastalandı diye üzülmüştüm. İftar vakti ağzıma bir lokma koymuştum ki feryat figan ağlayıp açlığını belirtmiş, sütümü almıştı. Bu hal günlerce sürünce kurmuş kurcalamış, vehmetmişim. Sırrımı, vehmimi kardeşime ayan ettiğimde Aşşe, bunun bir vehim değil hikmet olduğunu söyleyivermişti. Senin istişare etmen hayırlı olmuştu. Bu çocuğun ikbali açık, bahtı hikmet elbisesini giymiş, demişlerdi.

Ramazan-ı şerifin son günleriydi, kamerin son halini göremeyen ehibba, ‘Senin veledin hali anasına malumdur, yine sütü iftar vaktinde aldıysa ramazan çıkmamıştır,’ diye fikir bildirmişlerdi. Gerçekten oğulcuğum gün boyu sütümü almamış, bu birkaç gün böyle devam etmişti. Bulutlar çekilip kamerin hali ayan olunca bildik, iki gün sonra bayramdı.”

Babamın rüyasını anlatırken duyduğu hazzı, annem bana hamileyken yaşadığı hallerde duyardı.

Annemin ışılan cümleleri babamın beni sarmasıyla nihayet buldu.

Babam öptü kokladı beni. Başımı okşadı, parmakları saçlarımda gezindi. Dokunuşu yumuşacıktı. İçim ipekleşti, binbir his ağır, ışıklı kaydı geçti kalbimden, ruhumdan. Babamın sesi önce kalbimi sonra odayı doldurdu, kalbimden taşıtı:

“Söyle bakalım, bu yağmurun bahtına söyle; bu gece hangi nebiyi anlatayım size? Sağ elim mi, sol elim mi?”

“Sağ elin,” dedim. Yağmurun bahtına Süleyman nebi düştü payeme. O gece babam anlattıkça anlattı.

Süleyman nebinin ordularını, karıncaların konuşmalarını, Hühüd kuşunun sırrını dinledik. İsa nebi, Süleyman nebi bir de beni müjdeleyen Muhammed nebi aleyhissalatüvesselam vardı hayallerimde, masallarımda...

Süleyman nebinin hikâyesi bitti. Yağmur sabaha kadar yağdı.

Dağların başından inen rüzgârla geldi yağmur, ağaçların yapraklarından süzüldü toprağa, evlerin önünden, sokakların yol veren menzillerinden akıp geçti. Kerpiç evimizin tahta kapısını sarstı rüzgâr. Geylan’ın köpekleri bütün gece uludu. Gönlümde Süleyman nebi, dışarıda yağmur, rüzgâr...

Kaç kervan yolda kalmıştı kimbilir? Pirinç tarlaları suyla dolmuştur, o kıvrım kıvrım yollarda nice atlı, katırlı ormancı yükünü bırakıp can derdine düşmüştür, kimi de ekmek parası niyetine

canından olmayı göze almıştır, diye geçti içimden. Uyuyamadım, yolda kalan ormancılar, sabaha kadar uluyan evsiz barksız köpekler için hüzünlendi çocuk kalbim.

Babamın anlattığı rüya hafızama işlenmişti, ezberlemiştim. Muhammed nebi aleyhissalatüvesselam kimdi, nasıldı? O, beni babamın sevdiği gibi seviyormuş; babam gibi de koklar, okşar diye hayal ettim. Annemin ışıltılı cümlelerini unutmadım hiç.

Bu yağmurlu gecede içimde sürekli biri konuştu. İçimde konuşulanları duyuyor, dinliyordum. Konuşan kimdi? Ben değilim... Çocuk kalbiyle sezdim, ama anlamadım.

Sular toprak testilerin tok sesiyle aktı. Annem babam namaza kalkmışlardı. Babamın tekbir getirişi... Allahuekber! Allahuekber! Allahuekber! Allahuekber!

Sağ omzumda bir kumru, ürkek bakışlı, uçmaya hazırlanır gibi. Kanatlarını hafif hafif açıyor, uçuyor uçuyor, mesafe yok. Nerede uçuyor, göremiyorum. Omzuma konuyor, kanatlarının esintisi beni sakinleştiriyor ve kumru konuşuyor.

“Ben Cebrail'im,” diyor. Cebrail aleyhisselamı biliyorum, babam anlatmıştı. Annem ışılan cümleleriyle süslemişti onu. Muhammed nebiye Kuran'ı getiren melek, en büyük melek, tüm semayı kaplarmış o.

SELMAN VE MUHSİN

Kargalar geçti üzerimizden çığlık çığlık, uzaktaki kestane ağaçlarından havalandılar sanki. Öğle sonunda sessizliğe dil olmak için geçiyorlar, öyle hissediyorum ki bizi dinlemek için. Çığlıklarıyla örterek dinlerler bizi bu akıllı kargalar.

Biz hep bu vakitte bu ağacın dibinde toplanırız. Selman hararetili hararetili anlatır, ne varsa onu.

Selman, bu şevvalde sekizine girecekmiş. Öyle diyor. Kocaman kafası, simsiyah saçları, kalın bilekleri, küçük ama etli elleri, kısa küt parmakları var. Çok güçlüdür Selman... Babasıyla övünür, ormancıdır babası. Katırları var beş altı çift. Katırlarını çok sever.

Üçümüz bir aradaysak, babasının orman hikâyelerini anlatır uzun uzun. Kocaman ağaçları, sincap yuvalarını, baykuşları; babasının kocaman ağaçları nasıl kestiğini, katırların odunları nasıl taşıdığını hayranlıkla anlatır.

Selman kıyıda köşede kalmış bütün köstebek, karınca yuvalarını bilir, bu yuvaları bozmaktan büyük bir zevk alırdı, bunu oyun haline getirmişti.

Muhsin, Selman'ın sağ kolu...

Onlar karınca, köstebek yuvalarını bozunca bayram eder, ben ağlayacak gibi olurdum. Onlardan küçüktüm, bu yüzden ağladığımı sanırlardı. Oysa acı çekerdim, karıncaların evsiz kalmasına dayanamazdım.

Bir süre sonra beni oyunlarına almadılar. Karınca, köstebek yuvalarının bozulmasına dayanamadığım gibi oyun dışı bırakılmaya da dayanamıyordum. Bir gün beni tekrar oyunlarına aldılar ama şartları vardı. Bir karınca yuvasını bozacak ve karıncaları öldürecektim. Kabul ettim, oyuna girdim. Kocaman bir karınca yuvasının önüne çömeldik. Karıncalar sıcak kumların üzerinde sıra sıra gidip geldiler. Ayakları yanmaz mıydı bunların? Kocaman, bacakları oldukça uzun bir karınca, kendinden büyük bir ot kırıntısı taşıyordu. İncecik kumlarda yaprak kırıntısının sarkan ucu iz bıraktı. Ne kadar çalışkandı, gayretliydi.

Elime bir değnek tutuşturdu, “Hadi bakalım,” dedi Muhsin, “anlaştığımız gibi bu karınca yuvasını bozacaksın. Önce yollarını kes, evlerine gidemesinler, bakalım ne yapacaklar, biz de seyrederiz, çok eğleneceğiz!”

Değneği yuvanın ağzına set yaptım, gelen her karınca şaşırды, kendince çare aradı.

Yay çizdiler, geri gidip tekrar döndüler, olmadı. Her birinde bir yük, kiminin ağzında kiminin sırtında... Yuvanın ağzına birikmiş kum tepesini dağıttıverdim, kumlar yuvanın içine akmaya başladı. Bir karınca ordusu koşuşup duruyordu, ne çabuk toplanmışlardı. Kumlar içeriye aktıkça karıncaların koşuşturması hızlandı, onlar hızlandıkça benim kalbim acıdı, gözümden yaşlar sıcak sıcak kalbime aktı. Ne zor bir oyundu bu. Bir de karıncaları öldürmek vardı. Hadi hadı diye el çırpıp beni yüreklendirdiler. Muhsin gözyaşlarımı gördü. Selman öfkelenđi. “Ya karıncaları öldürürsün ya da bizimle oynamazsın,” dese de kimin umurunda...

Ağlamaya başladım. Zaten yuvayı bozmuştum, kumlar içeriye dolmuş, zavallı karıncalar evsiz kalmışlardı. Bunu nasıl yapmıştım!

Ben Süleyman nebinin karıncalarına kötülük etmiştim. Onun arkadaşlarını zmştm, arkadaş olup konuşacağıma onları yuvasız bırakmıştım. Muhsin, Selman kocaman güldüler, kocaman ayıpladılar beni. “Beceriksiz, korkak,” dediler... Olsun... İçim acıyor...

***

O gece gelen kumru yine geldi, bu kez arkadaşları vardı, oktular. Kanat çırpıp konuştular, “Oynama oynama,” dediler. O, ilk gelen kumru, “Bak gördün, karıncalar evsiz kaldı, çok zldn. Bundan sonra onlarla oynama. Hem zlme, ben seninle oynarım. Karıncaların evlerini bozma, onları öldürme, sen bunları yapamazsın,” dedi. Beni kendine çağırdı. Su gibiydi, ışık gibi, babamın okuduğu Kur’an gibiydi iime işleyen, maviydi kumru.

Selman, ben ağlayınca “Bir daha bizimle oynamayacaksın,” dedi. Sustum.

Kumrular benim arkadaşımdı, bundan sonra onlarla oynayacaktım. Benimle konuşan kumru, bir başka karınca yuvasının yanına getirdi beni, “şimdi onları seyret, bak ne güzel oynayacağız,” dedi.

Karıncalar, kupkuru, sıcak kumların üzerinde buğday, arpa, erp ne varsa yuvalarına taşıyor. Bazen  bir olup bir buğday başağını, bir diğerini zorlana zorlana, dura dura yükünü yuvasına sürüklüyordu.

Hayret ettim, mutlu oldum, Selman’la oynamadığıma sevindim.

Kumru, “Bunlar Süleyman nebinin karıncaları,” dedi.

Nasıl da gayretliler, çalışkanlar ve beraberlik içindeler. Karıncanın en kocamanı bir kayanın üstüne çıkmış, kuru yosunların arasından geçen yeni bir yol çizmekteydi. Kumru beni dinledi, benim de bilmediğim kalbimin hallerini, ezberlerini, esma zikirlerini; ben karıncaları seyrettim.

MEKTEP

Köyümüzün yağmurları, köpekleri bir de dayağı meşhurdur.
İnsanımız dürüsttür, iyilikseverdir.

Köyümüzün hengâmesi bitmez.

Resulullah'ın dediği, yaptığı her şey onların yaşam tarzı olmuş.

Köylü ve civar ahalisi, şeriat ipine sıkı sıkıya bağlıydı. Köyde bir suç işlense aynı suç tekrarlanmasın diye suçlu köy meydanında dövülürdü. İbret alan gözler, vicdanlar için bu kâfi gelir, dirlik düzen devam ederdi.

Mektep köyün merkezindeydi, evimiz bağ bahçe içindeydi fakat köy meydanına epey uzaktı. Bir gün mektebe giderken köy meydanında dövülen bir adam gördüm, içim acıdı. Yazık değil miydi? Ben, yazık derken, içim acırken o kumru yine geldi, aynı esinti, aynı ses:

“Abdülkadir, bu adam büyük bir yalan söyledi, insanları kandırdı. Yalan kötüdür. Yalan söyleyenden korkmalı, ona acımamalı, sen doğruyu yanlıştan ayırabilecek bir kalbe sahipsin, sen mübareksin; ben bir meleğim,” dedi. Kalabalığın arasından çekip aldı beni, okula kadar da eşlik etti.

O kumru bir melekmif, bunu bugun ogrenmistim. Demek benim oyun arkadaşim olan kumrular da melekti.

Cüzümü okurken, kapıdan çıkarken, eve dönerken hep yanımdaydı. Esintisi ensemde, sesi içimdeydi. O bir melekmif. “Sen bir meleksin,” dedim, kanat çırttı mesafeler aldı, gülümsedi. “ Sen kalbi selim, akli selimsin, fuad sahibisin,” dedi.

Bir gün mektebe kadar benimle geldi kumru, mektepten içeri girdim, pırıl pırıl sesler duydum, seslerin sahiplerini aradım, kimseler yoktu. “Hakkın velisine yer verin, yer verin!” dediler. Bu da kumrunun oyunu olmalı, dedim. Baktım kumrular çoğalmıştı. Veli ne demekti?

Kanat esintileriyle sesleri daha net duymuştum. Bana yer verilmesini istiyorlardı.